

3 pages

Document #3

Page 1

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

ב

בו יבואר

ענין האור והחשך שנבראו ביום אחד
אייה היה מקום קבוע

ויאמר אליהם יהי אור ויהי אור, ויבדל אליהם בין האור ובין החשך, ויקרא אליהם
לאור יום ולחשך קראה לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.

דע, כי יש הפרש בין לשון אור ללשון מאור, והוא כי כדור המשמש
והירח והכוכבים הם נקראים מאור. וכמ"ש ויעש אליהם את-שני המאורות
הגדולים וגוי (בראשית א' ט"ז). וכן ביחסקאל פרק ל"ב פסוק ח' הוא אומר,
כל-מאורי אור בשמים וככ'. וכן אנחנו אומרים ביציר, ברוך אתה ה' יוצר
המאורות. אבל האור הוא עניין ההארה הזורחת מן המאורות. ומאחר שתכתב
אומר, ויאמר אלהים יהי אור וגוי, ולא אמר יהיה מאור, אם כן מבואר מזה, שלא
יהיא לאור הוא שום כדור הנקרא מאור שמננו יצא אותו האור. כי המשמש
והירח לא נבראו ביום אחד אלא עד יום רביעי. והנה מקום האור ההוא היה
למעלה על גבי התהום עומד אצל החשך בין כסא הכבוד ובין התהום, שהרי שם
נעשית ההבדלה בין האור והחשך. ולא היה החשך ההוא כמו חסר של עולם
זהה שהוא נעשה על ידי העדר האור, אלא הוא היה בראיה בפני עצמה כמו
בריאת האור, כמ"ש יוצר אור בורא חשך (ישועה מ"ה ז'). וכן אמר חז"ל (פס'
חגיגה י"ב) עשרה דברים נבראו ביום אחד, ומכללם הם חשך ואור וכו'. ולכן לא
היה האור מבטל את החשך. והזיו האור והחשך משתמשין יחד בערבוביה
קדמוני אור המשמש שיש עליו חתיכות עבים, שפעם מופיע ופעם מאיר. והמציל
שאין אתה לאור ולחשך להשתמש ביחד, ועמד והבדיל בין זו לזו,
וקבע לאור יום ולחשך קבוע לילה.

ולפי שהשימים והארץ נבראו קודם שונברא האור, בעוד שהחשך
לבדו מבואר בפסוקים וכמ"ש בדיון הקודם, لكن אמר הכתוב בתחלתה, ויהי
ערב ואחר כך ויהי בוקר. וממה שקבעם הכתוב ביום אחד, למד רז"ל (פס'
חולין פ"ג), שהיום הוא נמשך אחר הלילה שעבר, ואיןנו נמשך אחר הלילה הבא.
שאינו כסבירת אומות העולם שמתחלים בהם באור הבקר, ומסיימין אותו בסוף
הלילה שלאחריו.

ולפי שמקום האור זהה היה למעלה מון התהום אצל כסא הכבוד, וכן לא היה כח באור ההוא לבקו ולבור בין חשכת המים, ולהגיע אליו עד למטה הארץ. וכן הוצרך המאצל לבראות שני המאורות הנזולים, ותלאמם בركיען כדי להאיר על הארץ. כן הוא פשוט הפסוקים. אבל קבלת חז"ל הייתה (בראשית

Traduction française

B

Où il sera expliqué

le sujet de la lumière et des ténèbres qui furent créées en un seul jour,
quel fut le lieu de leur gloire.

« Et Dieu dit : Que la lumière soit ! et la lumière fut. Et Dieu sépara la lumière d'avec les ténèbres, et Dieu appela la lumière Jour, et les ténèbres il les appela Nuit. Et il y eut un soir, et il y eut un matin : un jour. »

Sache qu'il y a une différence entre le terme « lumière » et le terme « luminaire » : car le globe du soleil, de la lune et des étoiles est appelé « luminaire ». Ainsi qu'il est dit : « Et Dieu fit les deux grands luminaires, etc. » (Genèse 1,16). Et de même, dans Ézéchiel, chapitre 32, verset 8, il est dit : « tous les luminaires de lumière dans les cieux », etc. Et de même, nous disons dans le Yotser : « Béni sois-Tu, Hachem, qui formes les luminaires. » Mais la « lumière » désigne l'irradiation qui rayonne à partir des luminaires.

Et puisque l'Écriture dit : « Et Dieu dit : Que la lumière soit », etc., et n'a pas dit : « Qu'il y ait un luminaire », il en ressort clairement que cette lumière n'avait aucun globe appelé « luminaire » d'où serait sortie cette lumière. Car le soleil et la lune n'ont pas été créés le premier jour, mais seulement jusqu'au quatrième jour. Or, le lieu de cette lumière était au-dessus, sur l'abîme, se tenant près des ténèbres, entre le Trône de Gloire et l'abîme, car c'est là que se fit la séparation entre la lumière et les ténèbres. Et ces ténèbres n'étaient pas comme l'obscurité de ce monde-ci, qui se produit par absence de lumière ; au contraire, c'était une création en soi, comme la création de la lumière, ainsi qu'il est dit : « Il forme la lumière et crée les ténèbres » (Isaïe 45,7). Et ainsi ont dit nos Sages (traité 'Haguiga 12) : dix choses furent créées en un seul jour, et parmi elles figurent les ténèbres et la lumière, etc.

C'est pourquoi la lumière n'annulait pas les ténèbres. Et l'éclat de la lumière et des ténèbres servait ensemble, mêlé, à l'image de la lumière du soleil sur laquelle il y a des masses épaisse : tantôt elle obscurcit, tantôt elle éclaire. Et l'Émanateur, ne voulant pas que la lumière et les ténèbres servent ensemble, se leva et sépara l'une de l'autre, fixa pour la lumière : le jour, et pour les ténèbres : la nuit.

Et puisque les cieux et la terre furent créés avant que la lumière soit créée, tandis que les ténèbres étaient seules, comme cela est expliqué dans les versets et comme il a été dit dans le propos précédent, l'Écriture dit donc d'abord : « et il y eut un soir », puis après : « et il y eut un matin ». Et du fait que l'Écriture les a appellés « un jour », nos Sages ont appris (traité 'Houlin, chap. 3) que le jour se rattache à la nuit qui est passée, et ne se rattache pas à la nuit qui vient ; ce n'est pas selon l'avis des nations du monde, qui commencent par la lumière du matin et le terminent à la fin de la nuit suivante.

Et puisque le lieu de cette lumière était au-dessus de l'abîme, près du Trône de Gloire, la force de cette lumière ne pouvait pas fendre et traverser l'obscurité des eaux, et parvenir après cela jusqu'en bas, sur la terre. C'est pourquoi l'Émanateur dut créer les deux grands luminaires et les suspendre dans le firmament afin d'éclairer la terre. Tel est le sens simple des versets. Mais la tradition de nos Sages était (Béréchit

רבה פרשה י"א, אות ג'. כי אור שנברא ביום אחד, היה האדם יכול להביט בו מסוף העולם ועד סוףו, וראה הקב"ה שאין העולם ראוי להשתמש בו מפני הרשעים, עמד וגנוז לצדיקים לעתיד לבא. אם כן לפי דבראם, היה כה אור הראו לבקש את התהום הרבה ולהאריך על הארץ, ועמד וגנוז. והדיננו שגזר על אותו האור שלא יתפשט מסוף לארץ, ונשאר גנוז במקומו למעלה מן התהום. ולכך הוצרך לברא ביום רביעי את שני המאורות הגדולות.

(ויש רמז בהקדמתו החידוש לאור, שהוא עניין הקדמת הקליפה לפרי זהה שמות קה.ח). ויציר הרע לייצר הטוב, ועשה ליעקב ולעשו זה לעולם הבא. ומשמש האור והחושך בערבוביה בלבד. הוא עניין קליפת נוגה הכלולה טוב ורע כנודע. והנה סיום המעשה פסוקים ביום אחד הם אהירות צמראכי, והוא שם חדש. וכשהחל ראש חדש ניסן ביום חמישי, מתכוון אותו בשעת שליחת מלא צדק. זמן שליחתו הוא מתחילה שעה ראשונה מהיום ועד סופה, ומתחילה שעה שמנית מהיום ועד סופה. והדיננו אחר שעה שתים עשרה. אחר שעה שביעית.

ועיין בסוף סדר תיקוני שבת, שכותב שהתקנון של שם צמראכי הוא: קמץ פתח חולםفتح סגול, והם יוצאים מניקוד הראשי חיבות של: הארץ הפנים אור החושך אחד. כי מספרי חיבות שלהם יתא שם צמראכי הנזכר, ובראשי חיבות שלהם יוצא הניקוד. ומספר הניקוד הוא גימטריא חיים. ויש מנקדין אותו בראשי חיבות הפסוקים שהם: בראשית הארץ ירא ויקרא, שבת: שוא פתח פתח פתח פתח. והם גימטריא נה וסגול לחן. עד כאן לשונו בהרחבות ביאור. וגם אותיות צמראכי הם גימטריא שדי, רמז לשמות הלבנה שהם שדי מים).

ג

בן יבואר

עניין הרקיע המזכיר ביום שני

ויאמר אלהים יחי רקיע בתוך המים ויהי מבידיל בין מים למים. אף על פי שהraqiq הוא נברא ביום אחד, עם כל זה היו האש והמים מהם נעשה הרקיע עדין לחיים כקדמיו העכור במעיו אמו ולא קרשו. ולא היה כח ברקיע לשאת ולסבול עליו את המים אשר מעל השמיים, כדי שעל ידך יהיה מבידיל בין מים לעליונים למים התחתונים. לכן אמר המuttle, יהי רקיע בתוך המים, כלומר, לחזק ויתקשה הרקיע בעודו בתוך המים, כדי שייהי מבידיל בין מים למים, כמו"ש רשי"ז ז"ל.

ודע, כי אף על פי שנתחזק ונתקשה הרקיע, עדין הוא נשאר עומד

Traduction française

Bereshit Rabba, paracha 11, section 3 : car la lumière qui fut créée le premier jour, l'homme pouvait la contempler d'un bout du monde à l'autre ; et le Saint, béni soit-Il, vit que le monde n'était pas digne de s'en servir à cause des méchants ; Il se leva et la cacha pour les justes, pour l'avenir. Donc, selon leurs paroles, c'était une telle lumière qu'elle était apte à fendre le grand abîme et à éclairer la terre, et Il se leva et la cacha. Ainsi, Il décréta sur cette lumière qu'elle ne s'étende pas d'une extrémité jusqu'à la terre, et elle demeura cachée à sa place, au-dessus de l'abîme.

C'est pourquoi il fallut créer, le quatrième jour, les deux grands lumineux.

(Il y a une allusion, dans ce qu'il a précédé, au renouvellement de la lumière : c'est l'idée que l'écorce précède le fruit ; et ce sont les Noms ##.#). Le mauvais penchant précède le bon penchant, et Il fit Jacob et Ésaü, l'un pour le monde à venir. Et la lumière et l'obscurité servirent mêlées ensemble. C'est l'idée de la « klipat noga » qui inclut le bien et le mal, comme on le sait. Et voici : la conclusion de l'acte, des versets du premier jour, est « acharit tsemrachi », et c'est un Nom saint. Et lorsque le premier jour du mois de Nissan tombe un jeudi, on se concentre sur lui au moment de la domination de l'ange Tsédek. Le temps de sa domination est depuis le début de la première heure du jour jusqu'à sa fin, et depuis le début de la huitième heure du jour jusqu'à sa fin. C'est-à-dire après douze heures. Après la septième heure.

Et vois à la fin de l'ordre des Tikouné Chabbat, où il a écrit que la vocalisation du Nom « tsemrachi » est : qamats, patah, holam, patah, segol, et ils proviennent de la vocalisation des initiales de : « ha-arets ha-panim or ha-hoshekh ehad ». Car la somme des initiales donne le Nom « tsemrachi » mentionné, et de leurs initiales sort la vocalisation. Et la valeur numérique de la vocalisation est la guématria de « haïm » (vie). Et certains le vocalisent selon les initiales des versets qui sont : « Bereshit \ha-arets vayomer\ yéra vayiqra », à savoir : sheva, patah, patah, patah, patah. Et cela fait la guématria 55, et segol pour « hen » (grâce). Jusqu'ici ses paroles, avec un développement d'explication. Et aussi, les lettres « tsemrachi » font la guématria de « Shaddaï », allusion aux noms de la lune qui sont « Shaddaï mayim »).

3

Il sera expliqué

Le sujet du firmament mentionné le deuxième jour

Et Dieu dit : « Qu'il y ait un firmament au milieu des eaux, et qu'il sépare entre les eaux et les eaux. » Bien que le firmament ait été créé le premier jour, néanmoins le feu et les eaux dont le firmament fut fait étaient encore humides, comme auparavant, troubles dans le ventre de leur mère, et ne s'étaient pas solidifiés. Et le firmament n'avait pas la force de porter et de supporter sur lui les eaux qui sont au-dessus des cieux, afin que par cela il sépare entre les eaux

supérieures et les eaux inférieures. C'est pourquoi l'Émanateur dit : « Qu'il y ait un firmament au milieu des eaux », c'est-à-dire pour renforcer et durcir le firmament alors qu'il est encore au milieu des eaux, afin qu'il sépare entre les eaux et les eaux, comme l'a écrit Rachi, de mémoire bénie.

Sache que, bien qu'il se soit renforcé et durci, le firmament demeure encore debout

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

במקומו, ולא זו ממקומו לא למעלה ולא למטה אפילו במלוא נימא עד היום הזה ומים העליונים נשאר למעלה מן הרקיע עד היום זהה. ממש"כ והם אשר מעל השמים [תהלים קמ"ח, ד]. והם בא הטעול אחר כן לעולם. ממש"כ וארכבות השמים נפתחו [בראשית ז, י"ב].

ד

בו יבָאֶר

ענין מהקה הרים וראית היבשה

ונאמר אליהם: יקעו המים מתחת השמים אל-מקום אחד ותראה היבשה. כבר כתבנו בביור יום אחד, כי מי התחתונים היה מלאין את כל חלל כדור הרקיע, והיתה הארץ משוכעת באמצע אותם המים, ומהם מקיפין אותה מכל צדדיה. וביום השלישי גזר המאצל על המים ש מתחת השמים, להיות נקיים ועומדים במקום אחד, והוא הנקראים אוקינוס, ותראה היבשה. ועל ידי כן היה גם כן אויר פניו בין השמים ובין הארץ שאין שם מים, והוא האויר הפניו הנברא בעניינו עד היום הזה. עדין היו השמים והארץ חשובים מבלי אור כלל, כי לא היה אור דוחין אחד מגיע עד שם. וחשבון ערב ובקור של יום שני יום שלישי, היה ניכר על ידי האור והחשך של יום אחד, שהוא למעלה מהתהום.

ה

בו יבָאֶר

ענין הזרעים והאלנות

ונאמר אליהם: תדשא הארץ דשא עשב מזרע זרע עץ פרי עשה פרי למןנו וכי. הקדים המאצל הדשא והעשב להאלנות, כדי ללמד לאדם דעת, שאם יש לו קרקע בחורבה ורוצה לנטהה, אל יטעה אילנות בתחלתה, כי לא יתקיימו כראוי. אלא בתחילת יזרע אותה עשבים וירקות, ולאחר שהתרגל האדמה בירקות יטעה אילנות.

Traduction française

À sa place, et il ne s'est pas déplacé de son endroit, ni vers le haut ni vers le bas, fût-ce de l'épaisseur d'un cheveu, jusqu'à ce jour.

Et les eaux supérieures sont restées au-dessus du firmament jusqu'à ce jour, comme il est écrit: «et les eaux qui sont au-dessus des cieux» [Psaumes 148, 4]. Et voici que le Déluge vint ensuite dans le monde, comme il est écrit: «et les écluses des cieux furent ouvertes» [Genèse 7, 12].

Il sera expliqué ici

le sujet du rassemblement des eaux et de l'apparition de la terre sèche

«Et Dieu dit: que les eaux sous les cieux se rassemblent en un seul lieu, et que la terre sèche apparaisse.» Nous avons déjà écrit, dans l'explication du premier jour, que les eaux inférieures remplissaient tout le vide de la sphère du firmament, et que la terre était enfoncée au milieu de ces eaux, et que les eaux l'entouraient de tous côtés. Et le troisième jour, l'Émanateur décréta sur les eaux qui sont sous les cieux qu'elles se rassemblent et se tiennent en un seul lieu — celui qu'on appelle l'Océan —, et que la terre sèche apparaisse. Et par cela, il y eut aussi de l'air libre entre les cieux et la terre, où il n'y a pas d'eau; c'est cet air libre créé ainsi jusqu'à ce jour. Les cieux et la terre étaient encore obscurs, sans aucune lumière, car aucun rayon de lumière n'atteignait jusque-là. Et le calcul du «soir et matin» du deuxième et du troisième jour était discernable grâce à la lumière et à l'obscurité du premier jour, qui étaient au-dessus de l'abîme.

5

Il sera expliqué ici

le sujet des semences et des arbres

«Et Dieu dit: que la terre produise de la verdure, de l'herbe portant semence, des arbres fruitiers faisant du fruit selon leur espèce, etc.»

L'Émanateur fit précéder la verdure et l'herbe aux arbres, afin d'enseigner à l'homme le discernement: si quelqu'un a un terrain en friche et veut le planter, qu'il ne plante pas des arbres au début, car ils ne subsisteront pas correctement; mais qu'au début il y sème des herbes et des légumes, et après que la terre s'y est accoutumée par les légumes, qu'il y plante des arbres.

Page 4

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

Traduction française

-

Page 5

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

Traduction française

-

Page 6

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

Traduction française

-

Page 7

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

Traduction française

-

Page 8

Hébreu avec nekoudot (niqqud)

Traduction française

-